

РЕШЕНИЕ

№ 2331

гр. София, 02.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 09.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора ПОПОВА, като разгледа дело номер **1914** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по подадена жалба от М. Ю. Н. – гражданин на С., срещу Решение № 105/05.02.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, заедно с упълномощен адвокат, и поддържа жалбата, с която твърди незаконосъобразност и неправилност на акта. Счита, че същият е постановен в нарушение на: административнопроизводствените правила - чл. 75, ал. 1, ал. 2, ал. 5 ЗУБ (ал. 5 е отменена през 2007 г.), понеже изложените в решението съображения са противоречиви и взаимно изключващи се; чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, тъй като административният орган е игнорирал причините, поради които жалбоподателят е напуснал С. – наличие на заплахата за живота, за сигурността и за свободата му, поради отказ да работи за ислямската групировка „Ал Ш.“, който убивали хора, получили образование в С.. Позовава се също, както в жалбата, така и в съдебно заседание, чрез адвоката, на обстановката в страната на произход, която е разкъсвана от гражданска война. Според него, председателят на ДАБ не е обсъдил правилно фактите от значение за случая и не е съобразил приетото тълкуване на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ ЕО. Представя издадени на 05 май, 2010 г. от Върховния комисариат за бежанците при ООН Насоки за определяне на съответствие с критериите за бежански статут при оценка на нуждите от международна закрила на търсещи убежище от С..

Ответникът – председател на Държавна агенция за бежанците не е представляван и не е изразил становище.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържащи се в делото, приема за установено от фактическа страна следното.

Чужденецът М. Ю. Н. – гражданин на С. е влязъл нелегално на територията на РБ на през месец декември, 2010 г. Молба за закрила е подал пред Дирекция „Миграция” – МВР, на 29.12.2010 г., която е била препратена на ДАБ. Нова молба (вх. № 582/06.04.2011 г.) е заявил и пред длъжностно лице от Агенцията. С чужденеца са проведени общо три интервюта, съответно на 07.04.2011 г. (л. 39 от делото); на 05.08.2011 г. (л. 25) и на 05.10.2011 г. (л. 19). По време на интервютата е изложил и поддържал. Посочил е, че е от племето Е. и през периода от 2005 г. до 2009 г. е учил в университет в [населено място], С., за което притежава диплома, приложена по делото. Завърнал се в С. през 2009 г. и работил там като учител по математика и по английски език. В началото на ноември, 2010 г. сестра му го уведомила по телефона, докато бил на работа, че лица от организацията „Ал - Ш.” питали къде се намира, като казали, че ще се върнат след работно време. Тъй като не желал да работи за тази организация, той не се прибрал повече у дома си. Приятел на баща му помогнал да се качи на кораб за Европа, където слязъл на пристанище в Т., а оттам пристигнал в Б..

За да отхвърли молбата за закрила председателят на ДАБ е възпроизвел представената от чужденеца бежанска история и е направил обобщаващи изводи за липса на предпоставки за предоставяне, както на статут на бежанец, така и на хуманитарен статут. Констатирал е противоречия по отношение отделни детайли на бежанската история. Приел, че твърденията от бежанската история не обосновават извод за риск от преследване или от тежки посегателства в страната на произход, защото спрямо него не са осъществени действия на преследване. Обстановката в страната на произход е преценена, като недаваща основание за страх от преследване. Молбата за статут е обсъдена, както от гледна точка на установените в чл. 8 ЗУБ предпоставки, така и според чл. 9 от същия закон, съобразявайки също тълкуването на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ ЕО, направено с решението на СЕО от 17.02.2009 г. по дело С-465/2007 г., както и предоставената от Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” при ДАБ Справка № 411/24.01.2012 г. (л. 13), относно положението в С..

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема от правна страна следното.

Подадената пред Съда жалба от М. Ю. Н. е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна. Решение № 105/09.02.2012 г. на председателя на ДАБ е постановено от компетентен орган, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби, след съобразяване с установените в ЗУБ процесуални правила.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване”, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална

група или поради политическо мнение и/или убеждение. В конкретния случай, по отношение на жалбоподателя не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец. Изложените от ответника доводи в този смисъл се споделят от Съда. Версията за опасност от действия на групировката „Ал – Ш.“ правилно е приета като недостоверна.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на [член 15 от Директива 2004/83/ЕО](#), „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Според § 5 на чл. 4, когато определени аспекти от молбата за закрила не са подкрепени от документи и други доказателства, може да не бъде изисквано потвърждаване (може да бъде прието, че бежанската история е достоверна), но само ако са изпълнени едновременно следните пет условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил; д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена. След като ответникът обаче е приел, че тези твърдения не са достоверни и свързани, и си противоречат, и при условие, че общата достоверност на твърденията не може да бъде установена, основанията по б.б. „в” и „д” не са налице. По тази причина фактите и обстоятелствата не може да бъдат тълкувани в полза на търсещия закрила. Така, относно М. Ю. Н. не

може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО. Даденото с Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 (М. Е. и N. Е. срещу S. van J.) СЕО (понастоящем – Съд на Европейския съюз) тълкуване на [член 15, б. „в” от Директива 2004/83](#), във връзка с член 2, б. „д” от същата не променя горния извод. Според решението на Общия съд текстът на чл. 15, б. „в” трябва да се тълкува в смисъл, че, дори да не представя конкретни доказателства (или представените да не са достатъчно убедителни), „съществуването на заплахи може по изключение да се счита за установено, но само когато „степената на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи”. Актуалната ситуация в С., въпреки констатациите за несигурност и нестабилност, и въпреки случващите се въоръжени инциденти не може да бъде характеризирани като „ситуация на безогледно насилие, достигаща толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи”. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. Жалбата срещу решението на председателя на ДАБ, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 90, ал. 2, вр. ал. 1 ЗУБ Административен Съд С. – град, 14^{ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на М. Ю. Н. – гражданин на С., срещу Решение № 105/05.02.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: